

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Ing. T. P.**, zastoupeného JUDr. Ivem Jahelkou, advokátem se sídlem Sládkova 351/II, Jindřichův Hradec, proti žalovanému: **Rektor Vysoké školy báňské - Technické univerzity Ostrava**, se sídlem 17. listopadu 15, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2015, č. j. 40/2015-9220Vr, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 2. 2016, č. j. 22 A 93/2015 – 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 29. 3. 2016 zaslal žalobce (dále jen „stěžovatel“) prostřednictvím e-mailu Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost proti v záhlaví specifikovanému usnesení krajského soudu. Podání nebylo opatřeno jeho elektronickým podpisem, proto je stěžovatel v souladu s § 37 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), dne 1. 4. 2016 potvrdil podepsaným originálem.

[2] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda byla kasační stížnost podána v zákonné lhůtě, neboť pouze v takovém případě může být meritorně projednána.

[3] Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí.

[4] Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

[5] V posuzovaném případě z doručky založené ve spise krajského soudu plyne, že napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno v pátek 4. 3. 2016, a to vhozením do jeho domovní (či jiné jím užívané) schránky. Stěžovatel ve své kasační stížnosti tvrdí, že mu bylo

usnesení doručeno 14. 3. 2016. Nejvyšší správní soud se proto zabýval tím, zda krajský soud zvoleným postupem při doručování nepochybil.

[6] Úprava doručování písemností ve správním soudnictví obsažená v § 42 s. ř. s. není úplná, v souladu s § 120 s. ř. s. se proto použijí ustanovení zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). Podle § 49 odst. 1 o. s. ř. se do vlastních rukou doručují písemnosti, u nichž tak stanoví zákon nebo nařídí-li tak soud. Ustanovení § 54 odst. 3 s. ř. s. stanoví obligatorní doručení do vlastních rukou pro písemné vyhotovení rozsudku. Obecné náležitosti usnesení jsou zakotveny v § 55 s. ř. s., forma doručování zde upravena není. Zákonodárce v § 55 odst. 3 s. ř. s. vymezil, v jakých případech je povinné písemné vyhotovení usnesení a jeho zaslání účastníkům, způsob doručení však nestanovil, z čehož lze dovodit, že v žádném případě nepředpokládal plošné doručování usnesení do vlastních rukou.

[7] Soud může při doručování využít možnosti upravené v § 49 odst. 1 o. s. ř., dle kterého je možno poskytnout adresátu soudem doručované písemnosti vyšší standard v podobě doručení do vlastních rukou i v případě, kdy zákon tuto formu povinně nestanoví. Volba této možnosti je zcela na úvaze soudu, citované ustanovení nestanoví ani příkladným výčtem situace, kdy by tak obvykle činit měl. Pokud tedy krajský soud v projednávané věci této možnosti nevyužil, nelze v tom shledat vadu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2014, čj. 9 Afs 53/2013 - 69).

[8] Krajský soud tedy nepochybil, jestliže umožnil doručení napadeného usnesení vhozením do schránky v souladu s § 50 odst. 1 o. s. ř. Dle tohoto ustanovení se písemnost považuje za doručenu vhozením do schránky, v případě stěžovatele tedy pátek 4. 3. 2016.

[9] Posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti byl tedy pátek 18. 3. 2016. Kasační stížnost podaná dne 29. 3. 2016 tak byla podána jedenáct dní po uplynutí lhůty, jejíž zmeškání nelze s ohledem na § 106 odst. 2 s. ř. s. prominout. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., pro její opožděnost odmítl.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. května 2016

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu